

Het lokaal was helemaal verlaten. Er was niemand in de buurt. Precies zoals Jasper had gehoopt. Hij gluurde door het raampje in de deur om het zeker te weten. Dit was niet de eerste keer dat Jasper ergens inbrak; hij was al een hele expert op dit gebied. Hij stak zijn bibliotheekpasje tussen de deur en de deurpost, bewoog het op en neer en hoorde een zacht *pjoing* en een *klik*. Met een duwtje van zijn schouder ging de deur open. Jasper ademde diep in door zijn neus.

‘Ahhh,’ zei hij toen hij zijn adem uitblies. Hij glimlachte toen hij de bekende lucht van het scheikundelokaal opsnoof. Dit was de plek waar Jasper zich het meest thuis

voelde, waar hij zijn belangrijkste werk deed. Ja, af en toe maakte hij een foutje en ontplofte er iets, maar Jasper zei tegen zichzelf dat zelfs Michelangelo niet al zijn schilderijen in één keer perfect op het doek kreeg. Waarschijnlijk kleurde hij ook weleens buiten de lijntjes. Alle grote meesters moeten het vak eerst leren, en Jasper was ook een soort kunstenaar. Vond zijn scheikundeleraar, meneer Smeurders, dat ook maar, dan hoefde Jasper niet tijdens de lunchpauze in te breken om aan zijn experimenten te werken. Vandaag zou Jaspers grootste triomf plaatsvinden. Eindelijk zou hij voor elkaar krijgen wat de knapste koppen al tientallen jaren niet was gelukt: vandaag zou Jasper zijn droom verwezenlijken en Oneindig-Veel-Vla maken. Ja, je leest het goed: hij zou een vla uitvinden die uit zichzelf steeds weer ‘aangroeit’. Jasper keek het lokaal rond, op zoek naar wat hij nodig had. Opeens werden zijn ogen groot. Dáár. De kast met de beste chemicaliën. Hij deed de kast open en aaide over de doppen van de flesjes.

‘Mooie, prachtige, scheikundige stofjes...’ Jasper grijnsde en pakte een paar flesjes. ‘Ja, deze heb ik allemaal nodig. En daarvan ook eentje.’ Hij huppelde naar de tafels waar de bunsenbranders stonden. Hij pakte een glazen

schaaltje en een driepoot en liet toen zijn rugzak op de grond ploffen.

‘Wat zeg je, oma?’ zei Jasper hardop tegen zichzelf. ‘Is er geen vla meer voor na het eten? *Au contraire*, oma. Je bent Jaspers Oneindig-Veel-Vla, gedeponeerd handelsmerk, vergeten. Je zult nooit meer te weinig vla in huis hebben, oma. Wat? Geniaal, zeg je? Ach, ik ben al blij dat ik iets voor de mensheid kan betekenen en van de wereld een fijnere plek kan maken met mijn Oneindig-Veel-Vla, gedeponeerd handelsmerk. Ja, die Nobelprijs was best een verrassing, maar als er zo veel vla is dat de hele wereld te eten heeft, dan is oorlog inderdaad niet meer nodig.’

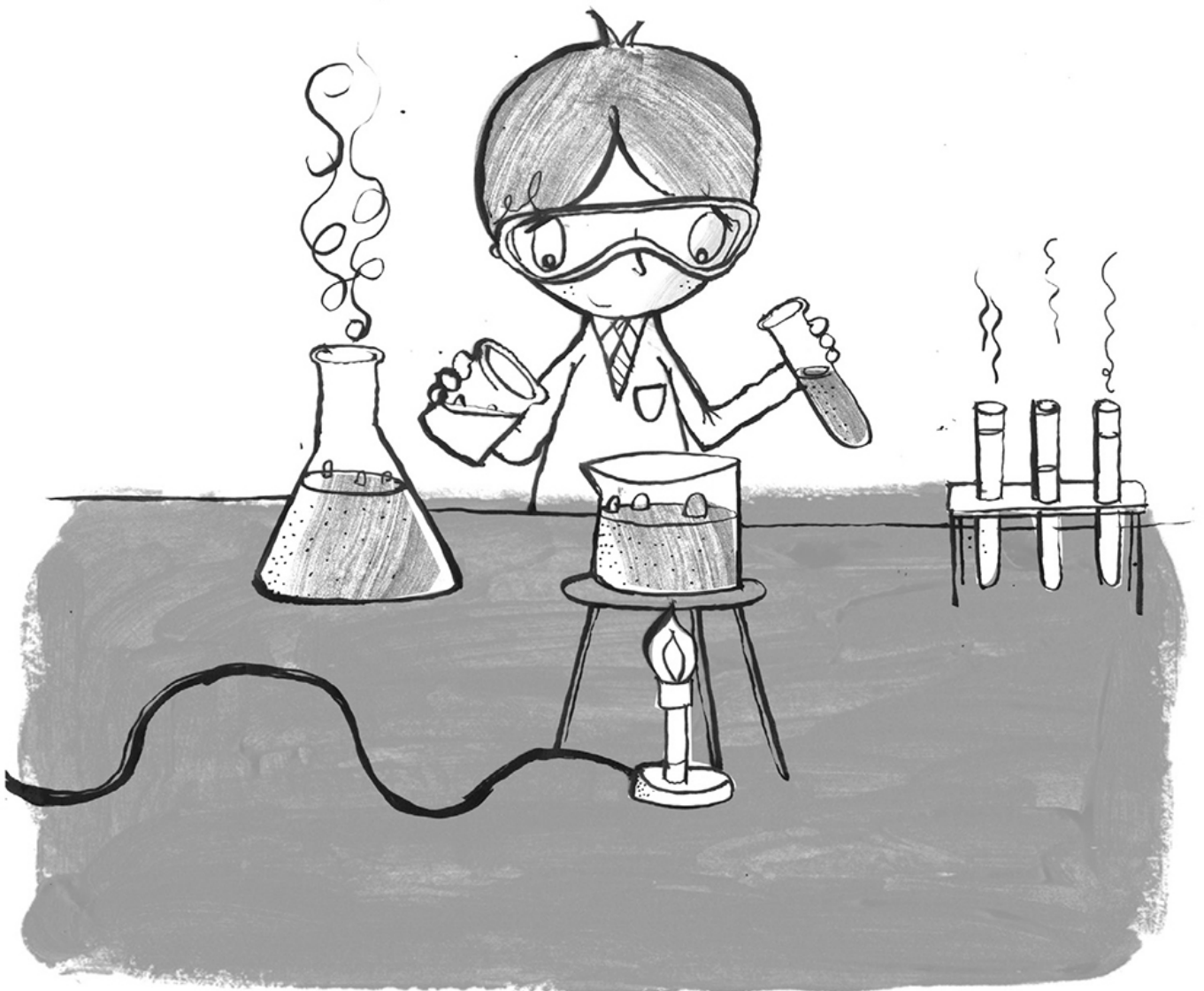
Jasper deed heel vaak alsof hij met iemand aan het praten was. Hij goot de vla in het schaalpje en zette dat op de driepoot boven een bunsenbrander. Toen pakte hij de elektrische aansteker en opeens was er een vlam. Jasper pakte meteen een veiligheidsbril. ‘Veiligheid voorop! Er zijn genoeg ongelukken gebeurd!’

De vla in het schaalpje begon te borrelen. ‘Oké, dan hoef ik nu alleen nog maar een snufje van dit en een paar druppels van dat erbij te doen. Zo kan ik de genetische samenstelling van de vla kopiëren.’ Jasper keek gretig toe

terwijl hij vloeistoffen in diverse kleuren in het schaalkje met de inmiddels kokende vla goot. Het mengsel bruiste en begon te rijzen.

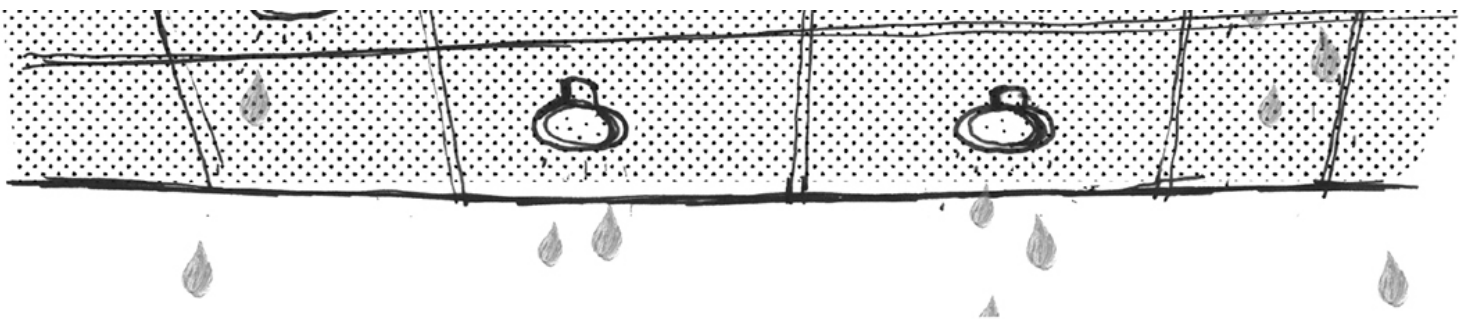
‘Oeps, dat wordt wel hoog zo. Even een beetje lager zetten,’ zei Jasper tegen zichzelf. ‘Ai! Dat is niet lager, maar hoger!’ Jasper draaide weer aan de brander. ‘Au – dat ding is wel heel erg heet. Waar zijn de beschermende handschoenen?’ Jasper keek rond en zag de handschoenen in de kast liggen, achter slot en grendel. ‘Okido, geen reden

voor paniek.’ De vla begon over te koken en liep over de rand van het schaaltje op de tafel. ‘Geen zorgen, ik gebruik mijn stropdas wel in plaats van handschoenen.’ Jasper pakte zijn stropdas en probeerde de brander lager te zetten. ‘Oeps, nu staat mijn stropdas in de fik. Geen paniek. Ik moet vooral niet in paniek raken. Ai, mijn tepels worden wel heel heet, maar geen zorgen, ik weet me hieruit te redden.’ Jasper trok zijn shirt en zijn stropdas uit over zijn hoofd en begon erop te stampen. Hij pakte zijn verschroeide das en veegde zijn voorhoofd af met de rug van zijn hand. ‘Poeh, dat was op het nippertje. Ik dacht al: straks vat alles... VLAM!’ gilte hij, toen hij naar de tafel keek.

Hij was zo druk bezig geweest om de vlammen uit te stampen dat hij niet had gezien dat de vla langs de driepoot droop en in brand vloog. Het goede nieuws was dat Jasper blijkbaar het geheim voor Oneindig-Veel-Vla had ontdekt; het slechte nieuws was dat hij meteen ook licht ontvlambare vla had uitgevonden. Jasper pakte het dichtstbijzijnde flesje water en goot dat leeg op de vlammen. Het kleine vuurtje werd een explosie. Jasper deinsde achteruit, keek naar het flesje en zag dat erop stond: ETHANOL, LICHT ONTVLAMBAAR.

‘Dit is vast het goede moment om alsnog in paniek te raken.’ Een luid alarm ging af, en de sprinklers begonnen te spuiten. Opeens was het in het hele scheikundelokaal net zo vochtig als in het regenwoud, en al gauw doofde de hete, vla-achtige vuurbal met een luid gesis. Jasper, nog steeds met ontbloot bovenlijf, maar nu bedekt met vla, rende net het scheikundelokaal uit en het schoolplein op toen de eerste brandweerwagens verschenen.

Hij deed zijn stropdas weer om en ging samen met de rest van zijn klas in de rij staan achter mevrouw Pluim, zijn lerares, die net alle koppen telde om te zien of iedereen er was.

‘Spam!’ riep mevrouw Pluim. Ja, echt waar, Jaspers achternaam was Spam, je weet wel, van die ham in blik. En daar maakten zijn klasgenoten natuurlijk nooit grapjes over ...

‘Hé, spamkop, waarom heb je geen shirt aan?’

JUF, JUF, DIE NIEUWE JONGEN, TOSTI-MET-SPAM, IS BLOOT, JUF! riep een jongen die Hector Waggel heette behulpzaam.

‘Ik ben niet bloot!’ riep Jasper terug. ‘Kijk maar, ik heb toch duidelijk een broek, sokken, schoenen en een stropdas aan. Oké, ik heb geen shirt, maar ik ben meer aangekleed dan bloot!’ Dat is waarschijnlijk niet het slimste om te roepen op een overvol plein van een school waar je pas een week op zit. Op dat moment begon iedereen dan ook te lachen. Jasper schudde zijn hoofd. Deze dinsdag werd echt steeds rampzaliger.

‘Ju-u-uf, Jaspers hersens lekken uit zijn hoofd! Er zitten hersens op hem, juf!’ riep een meisje uit Jaspers klas tegen de lerares, maar dan wel zo dat iedereen het kon horen. Jasper keek omlaag naar zijn met vla bedekte buik en veegde een kloddertje op met zijn vinger. En likte die af. *Het is niet eens vies, barbecue-vla*, dacht Jasper toen hij de vla proefde.

'EUW! JUF! JU-HUF! SPAM EET ZIJN EIGEN HERSENS OP!' schreeuwde Hector Waggel.

Zijn ogen puilden zo ver uit zijn hoofd dat ze er bijna uit vielen. De hele school huiverde van afschuw.

'Natuurlijk eet ik niet mijn eigen hersens op!' schreeuwde Jasper terug. 'Je hoeft geen genie te zijn om te weten dat dat niet kan. Dan zou ik dood zijn. Zijn jullie echt zo stom?'

'Zo kan het wel weer, Spam. Rustig maar,' beval mevrouw Pluim.

Op dat moment kwamen vijf forse brandweermannen de school uit. Ze liepen naar mevrouw Pluim toe, die zich meteen koelte toewuifde met haar handen.

'Bent u het schoolhoofd?' vroeg een van de brandweermannen.

'Nee, dat ben ik,' zei meneer Brakke, het hoofd van de school, die met grote passen naar hen toe kwam. 'Dag. Ik ben meneer Brakke.'

'Hoofdcommandant Stevens. We hebben de brandhaard ontdekt, en ik kan gelukkig melden dat het vuur nu is gedoofd. Het is begonnen in het scheikunde-lokaal, maar de mannen en ik snappen er niet veel